

Sygn. akt VI GC 622/14 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Wydział VI Gospodarczy w Słupsku

w składzie następującym :

Przewodnicząca SSR Grażyna Krywiel - Markiewicz

Protokolant st. sekr. sądowy Aneta Jaśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2015 r. w S.

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w upadłości układowej w S.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 2 681,25 zł (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt jeden złotych i 25/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1 394,82 zł od dnia 17.05.2013 r. do dnia zapłaty,

- 1 286,43 zł od dnia 7.06.2013 r. do dnia zapłaty

oraz kwotę 717 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 622/14

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. 3 lutego 2014 r. wniósł do tutejszego Sądu pozew o zapłatę kwoty 2.682 zł tytułem sprzedaży towarów handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 5 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w S. w osobie referendarza sądowego nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 2.681,25 zł z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot oraz 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany – (...) Spółka Akcyjna w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zakwestionował prawdziwość złożonych do pozwu faktur VAT, gdyż nie zostały one potwierdzone przez pozwanego. Zatem jest to jednostronne oświadczenie, które nie jest wystarczającym środkiem pozwalającym na udowodnienie dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony współpracowały ze sobą w ramach prowadzonych przez siebie działalności. Pozwana nabywała w hurtowni w G. prowadzonej przez powoda towary, po które zgłaszał się pracownik pozwanego. W tym samym dniu wystawiana była faktura VAT, którą otrzymywał pracownik pozwanego.

dowód: zeznania świadka M. C. k. 90, zeznania powoda k. 196 – 197, 00:04:48 i 00:11:27.

W dniu 16 kwietnia 2013 r. pozwany zakupił od powoda sklejki wodoodporne na kwotę 1 394,82 zł. Następnie w dniu 7 maja 2013 r. zakupiła sklejki wodoodporne oraz wałki nylonowe na kwotę 1 286,43 zł. Pozwany nie zapłacił za faktury VAT i zaprzestał współpracy z powodem.

dowód:faktury VAT – k. 6-7, zeznania świadka M. C. (2) – k. 90, zeznania powoda k. 196 – 197, 00:04:48 i 00:11:27.

Wobec braku zapłaty, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 681,25 zł. Ponadto, pracownicy powoda dzwonili do pozwanego w sprawie zapłaty. Przedstawiciel handlowy powoda dwukrotnie spotkał się z kierownikiem zakładu pozwanego – W. J. oraz właścicielem pozwanego M. J., na których ustalił, że zaległa należność zostanie zapłacona.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 8, zeznania świadka M. C. (2) – k. 90, zeznania świadka C. B. – k. 153, zeznania powoda k. 196 – 197, 00:04:48 i 00:11:27.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany zakwestionował fakt zawarcia umowy sprzedaży (art. 535 k.c.), wskazując, że faktury VAT załączone do pozwu nie mogą świadczyć o istnieniu zobowiązania wobec powoda.

Utarte orzecznictwo sądowe wskazuje, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. I ACa 286/14, LEX 1511625). Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692). Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu, powód wykazał zasadność swojego roszczenia. Na poparcie swoich twierdzeń przedstawił faktury VAT oraz zeznania świadków. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na dowodzie z przesłuchania stron, zawnioskowanym przez stronę pozwaną, który został ograniczony do przesłuchania powoda, wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego.

Z analizy przedstawionych przez stronę powodową dowodów jednoznacznie wynika, że strony współpracowały ze sobą i pozwana nabywała w hurtowni prowadzonej przez powoda w G. towary, po które zgłaszał się pracownik pozwanego. W tym samym dniu wystawiana była faktura VAT, którą otrzymywał pracownik pozwanego. Należności – za wyjątkiem dwóch faktur VAT z kwietnia i maja 2013 r. – były regulowane. Z zeznań świadków wynika, że powód podejmował szereg czynności celem odzyskania należności. Z zeznań tych wynika także, że strona pozwana nie kwestionowała istnienia zaległości, a także jej wysokości.

W tym miejscu wskazać należy, że strona pozwana zaoferowała dowód, który miał wskazywać na to, że ta transakcja nie została między stronami zawarta. Jednak na rozprawie, na której dowód z przesłuchania stron miał być przeprowadzony, strona pozwana nie stawiała się, a nieobecność ta była nieusprawiedliwiona. Zatem nie przedstawiła ona żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe, wobec dowodów przedstawionych przez stronę powodową oraz zachowanie strony pozwanej, Sąd przyjął, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umów sprzedaży, cena została ustalona, towar został wydany, jednak należność nie została przez stronę pozwaną uregulowana.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na podstawie art. 535 k.c. i 481 k.c. – zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 2 681,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, mając na uwadze ustalony 30 dniowy termin do zapłaty.

W niniejszej sprawie pozwanego należy uznać za stronę przegrywającą sprawę wobec czego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. – jest on zobowiązany zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w wysokości 717 zł. Na zasądzoną kwotę składają się: opłata od pozwu – 100 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym – 600 zł zasądzone na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 490 ze zm.).